

[Maigaard.]

føretog sine beregninger. Det vil jeg spørge handelsministeren om, for jeg kommer til at spørge mig selv, hvordan beregningerne vil udvikle sig i de næste 6 måneder, hvis denne tendens fortsætter. Det ender jo med at blive en gevinst at stå udenfor.

Lige så usikkert det er, at domme efter beregningerne, at knytte talstørrelser til overvejelser om gevinster og tab — det er i alt fald øjensynlig meget vanskeligt for de kyndige at gøre det — lige så sikkert er det, at et eventuelt tab vil være kortsigtet, være knyttet til landbruget og derfor ikke vil være en egnet basis for langsigtede dispositioner som en eventuel indmeldelse i fællesmarkedet. Når det derfor fremføres, at beskæftigelsen er i fare, hvis vi står udenfor, synes jeg, der er svaret med Palle Lauring: der er en tradition for, at når man vil have danske arbejdere til at makke ret, truer man med arbejdsløshed.

Ja, siger man, men vi bevarer jo selv retten til at føre økonomisk politik i et udvidet fællesmarked. Vi bevarer selv mulighederne for at sikre den fulde beskæftigelse. Hertil må man sige: gør vi nu det? Jeg vil i alt fald gerne pege på fællesmarkedets rådsresolution af 22. marts d. å., som regeringen har tilsluttet sig, og i hvis målsætning det hedder:

„Den økonomiske og monetære union indebærer, at hovedbeslutningerne for den økonomiske politik træffes på fællesskabsplan, og derfor at den nødvendige kompetence overføres fra nationalt plan til fællesskabsplan.“

Så vidt rådsresolutionen.

Heroverfor fremfører man så, at handelsministeren har taget reservation over for dette punkt i sin efterhånden berømte tale af 9. november, og at rådsresolutionen af 22. marts kun gælder for første etape for vort vedkommende. Men om første etape siger rådsresolutionen af 22. marts, altså den resolution, som regeringen har tilsluttet sig, at denne ikke kan betragtes som et mål i sig selv, men skal ses i sammenhæng med anden og tredje etape. Jeg må derfor sige, at jeg har svært ved at finde mening i regeringens politik, for så vidt angår dens holdning til rådsresolutionen af 22. marts. Man kunne fristes til at spørge sig selv, om regeringen spiller dobbelt. På den ene side tilslutter

den sig en resolution, hvis målsætning er klart integrationistisk, klart overnational, på den anden side tager den forbehold i stik modsat retning.

Jeg synes, at spørgsmålet om at sikre mulighederne for at føre fuld beskæftigelsespolitik er så vigtigt, at væsentlige uklarheder omkring det ikke kan accepteres. Jeg spørger derfor handelsministeren for at få en smule mening i galskaben: er det regeringens vilje og mening at nedlægge veto mod overgangen fra den økonomiske og monetære unions første til anden etape? Kun hvis man har en sådan manifest vilje til at nedlægge veto, kan der være nogen sammenhæng i regeringens linje på dette felt. Jeg føjer til, at spørgsmålet er så enkelt og så vigtigt, at jeg forventer et klart svar.

Lige så uklar regeringens politik er i forhold til rådsresolutionen fra marts, lige så klar er regeringens tilslutning til et valutarisk samarbejde i et udvidet fællesmarked; jeg henviser til handelsministerens tale fra i går. Også dette spørgsmål er behandlet af det økonomiske råds formandskab. Formandskabet diskuterer i sin rapport ganske vist en valutarisk union, som er noget nært og forpligtende. Men de følger, som formandskabet påpeger, må optræde som tendenser, hvis man vælger en mindre forpligtende form for valutarisk samarbejde, og disse tendenser må slå stærkere igennem, jo mere omfattende det valutariske samarbejde bliver. Derfor synes jeg, formandskabets overvejelser har interesse. Formandskabet påpeger, at valutasamarbejdet naturligvis ikke alene vil påvirke mulighederne for at bestemme valutakurserne, men påvirke centrale dele af pengepolitikken og „mulighederne for at føre en selvstændig finanspolitik.“

Formandskabet konkluderer i rapporten side 43, at fællesskabsmyndighederne vil have en mulighed for:

„at søge den aktivitetsstimulerende politik afdæmpet, eventuelt ved aftaler om udgiftsrammer m. v.“

Problematikken her er ikke ulig den, der kendes fra bestræbelserne på at opnå en styring af de kommunale udgifter, og så er det, jeg godt vil spørge, om vi skal sikre den fulde beskæftigelse med en kommunalliggende myndighed.

Jeg synes, at vi har krav på et svar om